

DE AARDWURM

Uit: Don Camillo en Peppone

Door: Giovannino Guareschi

Concetto de Aardwurm was achtentwintig jaar, maar hij leek nauwelijks tweeëntwintig.

Hij was mager en aan de kleine kant, en wanneer hij zijn zondagse kleren droeg leek hij wel een modepop, met zijn smalle heupen en zijn balletdansersvoeten.

Ook in de strook grond langs de grote rivier raakte het boerenvak steeds meer uit de mode.

Omdat er nog geen verbod was uitgevaardigd, gingen de roden ermee door op de muren te schrijven: 'Weg met de regering van de werkloosheid! Wij willen brood en werk!'

Maar een landarbeider was niet te krijgen, zelfs niet als men hem zwart wilde betalen. Daarom moest men wel zijn toevlucht nemen tot importwaar, tot mensen die uit Zuid-Italië kwamen. Dat ging uitstekend, omdat die werkelijk brood en werk nodig hadden.

Concetto Delisanti had zich ongeveer een jaar geleden in het dorp gevestigd. Aangezien hij een lange brief van een

monseigneur meebracht, had Don Camillo hem in de loop van de tijd kunnen onderbrengen bij de Bozzoni's.

Het waren ouderwetse boeren die, nadat zij ongeveer een eeuw als pachters hadden gewerkt, de Ghiaione hadden gekocht, in de overtuiging die minstens duizend jaar als eigenaars te kunnen bewerken.

Zij hoorden tot de zwarte kliek van Don Camillo en hoewel zo lastig als een strontje op het oog, waren zij eerlijk en betrouwbaar tot op een cent.

De Aardwurm was er nog geen maand over de vloer, of hij voelde er zich al heel goed thuis. Zelfs al te goed, wanneer men bedenkt, dat hij in korte tijd van knecht tot vertrouwensman van de Bozzoni's was opgeklommen.

De Aardwurm was een flinke jongen, maar ook een beetje pietluttig. Er ging geen week voorbij of hij kwam bij Don Camillo met een mandje vol spullen of een klein probleem dat opgelost moest worden.

Hij luisterde naar goede raad en liet zich niet te veel in met de lui uit het dorp. Hij viel bij Don Camillo nogal in de smaak.

'Het is een ernstige vent,' zei Don Camillo vaak. 'Ik durf er mijn kop onder verwedden, dat die geen gekke streken uithaalt.'

Toen barstte plotseling de bom en Don Camillo mocht blij zijn, dat hij er zijn hoofd niet bij verspeeld had.

De stam van de Bozzoni's rustte op zeven zuilen: de ouwe baas en de zes zonen. Zeven bomen van kerels met handen als kolenschoppen en met smoelen om er kippenvet van te krijgen.

De meest harkerige vent was Desolina, gefabriceerd van hetzelfde materiaal en naar hetzelfde patroon als de andere zes, maar God mag weten waarom, als vrouw ter wereld gekomen.

De Bozzoni's, die bekend waren als de bonte hond, ergerden een hoop mensen met hun harkerigheid en lomphed.

Daarnaast ook omdat zij na ruim honderd jaar in armoede geleefd te hebben, eigenaars waren geworden van de Ghiaione, een van de grootste en mooiste landerijen van de hele streek.

Voor al Peppone en de zijnen hadden de pest aan ze. Zelfs wanneer het in de Povlakte spookte, waagde geen enkele bewakingswacht het zijn neus op het erf van de Ghiaione te laten zien.

Bovendien omdat, wanneer de Bozzoni's elke zondagmorgen kuddegewijs het plein overstaken om naar de mis te gaan, de mensen met zoveel verwondering en respect opkeken naar zeven lompe pummels, als waren het olifanten van Circus Krone. Zelfs niet met behulp van...